Десь далеко в вечірнім спочинку
Шлях упав під стомлені верби…
Позривать романці й конюшинку!
Цілувать його порох тепер би!
Квітнуть очи від тьмяного болю,
І не зраджує нас неминуче…
У покорі чи в дикій сваволі
Не побігла до річки під кручу?
Пароплав не витримав муки:
Раз, і вдруге, і втретє крикнув…
– Чом вуста твої, чом твої руки
До цілунків моїх не звикнуть?
Достигали травневі трави
За парканом біля городу,
І спалахнули очи лукаво,
Наче змова вогнів на болоті…
– Заспівай, заспівай, як сокіл
Побратавсь з сизокрилим орлом!..
Найсолодше щастя і спокій —
Хто чекає кари на горло…
Найсолодша радість у травах,
У травневих травах достиглих,
А майбутнє, мов тіні мляві,
Заломивши руки, пробігло.
Вкрились кров’ю вуста сталеві,
Шлях у вербах розбився на шмаття…
Так той вечір щастя травневий
На життя впав чорним прокляттям.